

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci navrhovateľky: **M. T., s.r.o., B.**, právne zastúpená: *Advokátskou kanceláriou B. - Ď., s.r.o., B.*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/56/2010 zo dňa 21. decembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/56/2010 zo dňa 21. decembra 2010 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľke **u k l a d á** zaplatiť súdny poplatok v sume 66,- € do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vedený v Štátnej pokladnici, Bratislava.

Navrhovateľke náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/56/2010 zo dňa 21.12.2010 odporkyňa (ďalej aj Rada) rozhodla podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) o tom, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania

č. 270-PLO/O-4470/2010 porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 23.07.2010 o cca 08:40:53 hod. odvysielala program *Návod na vraždu*, ktorý bol označený ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, čím navrhovateľka nesprávne uplatnila jednotný systém označovania. Za uvedené bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/200 Z.z. uložená sankcia – pokuta určená podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 7.000,- €.

Rada svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že v predmetnom programe prezentovaný obsah a znázornené situácie považovala za také, ktoré nie sú obvyklé v bežnom živote. Prezentovanie podrobného návodu ako postupovať pri páchaní vraždy nemožno považovať za bežný obsah prezentovaný v médiách. V predmetnom programe bol síce čítaný návod ako postupovať pri vražde z knihy, ktorá sa stala predmetom sporu ohľadne výkladu práva na slobodu prejavu a jej vydavateľ v závere programu uznal svoju vinu, avšak dej a kontext, v akom boli scény s nevhodným obsahom odvysielané bol natoľko komplikovaný, že maloletý divák od 12 do 15 rokov nemusel pochopiť všetky súvislosti predmetného programu. Rada dospela k záveru, že predmetný program obsahoval scény, ktoré naplnili kritériá klasifikované v zmysle jednotného systému označovania (ďalej len JSO), ako obsahy nevhodné pre vekovú kategóriu maloletých do 15 rokov (zobrazenie fyzickej agresivity a s ňou súvisiace násilné akty končiace sa smrťou - zavraždenie troch osôb nájomným vrahom). Vyššie špecifikované kritérium JSO je zamerané na „zobrazenie“, pričom v predmetnom programe sporné scény obsahovali z časového hľadiska prevažne hovorené slovo – čítanie z knihy *Nájomný vrah*, avšak toto bolo sprevádzané obrazovou zložkou znázorňujúcou čítaný obsah, v rámci ktorej došlo aj k zobrazeniu fyzickej agresivity a s ňou súvisiacich násilných aktov končiacich sa smrťou.

V zmysle ustanovenia § 1 ods. 5 vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z.z. z 3. decembra 2007, ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimedialných diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a o spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len vyhláška č. 589/2007 Z.z.) je Rada povinná okrem toho, či v danom programe došlo k výskytu nevhodných obsahov, posudzovať obsah diela aj z hľadiska:

- kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprípustnosti v diele,
- spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh diela a jeho umeleckého a morálneho posolstva,
- intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprípustnosti v diele.

Pri určovaní výšky sankcie Rada vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu, rozsah a dosah vysielania, mieru zavinenia a následky porušenia povinnosti.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas odvolanie – opravný prostriedok navrhovateľka, uvádzajúc, že správny orgán postupoval v konaní v rozpore so zákonom. Napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov. Rada je ako správny orgán povinná postupovať v konaní výhradne spôsobom upraveným právnymi predpismi. Tento príkaz je primárne upravený v článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len Ústava SR) a ďalej aj v ustanovení § 3 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok). Správne orgány sú oprávnené a povinné postupovať pri výkone svojej právomoci výlučne v rámci hraníc stanovených právnou úpravou. Navrhovateľka ďalej poukázala na ustanovenia § 3 ods. 4 správneho poriadku, podľa ktorého rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, na § 47 správneho poriadku, ktorý upravuje náležitosti rozhodnutia správnych orgánov a na ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p. (§ 250j ods. 2 O.s.p. a § 250j ods. 3 O.s.p.)

Podľa navrhovateľky v napadnutom rozhodnutí správneho orgánu Rada neidentifikovala trestaný skutok vo výroku rozhodnutia, pričom identifikácia skutku je z pohľadu prevencie protiprávneho konania a páchania správnych deliktov kľúčovou otázkou. Odporkyňa neurčila, obsah ktorej z odvysielaných častí programu mal náležitosti dovoľujúce pristúpiť k uloženiu sankcie vysielateľovi. Identifikácia skutku je základom pre rozhodnutie a ak absentuje presná identifikácia skutku vo výroku rozhodnutia, ide o nedostatok materiálnej stránky rozhodnutia a takéto rozhodnutie je potrebné považovať za nezákonné.

Rovnakým nedostatkom trpí tiež výrok rozhodnutia v časti o udelení sankcie, pričom vo veci udelenia sankcie Rada nedodrжала ani zákonný predpoklad pre odôvodnenie určenia výšky sankcie podľa ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uviedla ako kritériá závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania. Správny orgán pri určení výšky sankcie posudzuje (§ 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z.) závažnosť veci, spôsob, trvanie a následky porušenia povinnosti, mieru zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú zákonom č. 308/2000 Z.z. v rámci vlastného samoregulačného systému. Správny orgán nedostatočne vyhodnotil skutkové okolnosti pre posúdenie určenia výšky sankcie. Neúplnosť odôvodnenia výroku rozhodnutia považuje navrhovateľka za nezákonnú, čo spôsobuje nezákonnosť celého rozhodnutia. Správna úvaha, ktorou sa správny orgán riadi pri určovaní výšky pokuty nemôže byť svojvôľou a vždy musí byť ohraničená literou zákona.

Navrhovateľka v opravnom prostriedku ďalej uviedla, že Rada posudzovala naplnenie skutkovej podstaty podľa § 1 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 589/2007 Z.z., pričom vec nesprávne právne posúdila, keďže nie je možné, aby bola naplnená uvedená skutková podstata, keďže

aj zo znenia odôvodnenia je zrejmé, že nejde o: „*zobrazenia násilia, najmä zobrazenia krutého ubližovania alebo násilnej smrti človeka, obzvlášť bez pocitov ľútosti, zobrazenia fyzicky alebo psychicky týraných osôb, zobrazenie prejavov skupín s patologickými normami správania, prezentáciu nebezpečných situácií alebo zámerne vytváraného rizika ako atraktívnej formy zábavy*“. Uvedené kritérium je uvádzané pre programy neprístupné pre maloletých mladších 18 rokov, ktoré podliehajú sprísnenému režimu vysielania. Rada pritom skonštatovala, že by považovala použitie piktogramu 15 za dostatočné. Z prepisu programu a odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že tiež nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty podľa § 1 ods. 2 písm. a/ vyhlášky č. 589/2007 Z.z., keďže uvedený program **nezobrazoval** fyzickú agresivitu a s ňou súvisiace násilné akty končiace smrťou alebo vážnymi následkami, detaily následkov násilných činov. Právna úprava je zameraná na ochranu maloletých pred **zobrazením** nežiaducich obsahov v televíznom vysielaní, vzhľadom na skutočnosť, že k žiadnemu takému zobrazeniu nedošlo, navrhovateľka považuje napádané rozhodnutie za založené na nesprávnom posúdení veci.

Na záver navrhovateľka uviedla, že odvysielaný obsah mal ako primárnu ideu posúdenie otázky absolútnosti práva na informácie. Je spoločensky prípustné, aby s touto problematikou boli oboznamovaní maloletí starší 12 rokov, tak ako sa to deje v rámci výuky na školách. Vady rozhodnutia správneho orgánu považuje navrhovateľka za natoľko závažné, že je potrebné, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadala priznať náhradu trov odvolacieho konania.

III.

K podanému opravnému prostriedku sa vyjadrila odporkyňa dňa 24.03.2011 uvádzajúc, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti rozhodnutia je vymedzený čas spáchania správneho deliktu (23.07.2010 o cca 08:50 hod.), spôsob spáchania správneho deliktu (odvysielanie programu s názvom *Návod na vraždu*), správny delikt – odvysielanie daného programu s označením – nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov, čím došlo k nesprávne uplatneniu jednotného systému označovania. Ustanovenia vyhlášky č. 589/2007 Z.z. obsahujú viaceré povinnosti, ktoré je vysielateľ povinný splniť pri vysielaní jednotlivých zložiek programovej služby z hľadiska informovania rodičov o vekovej vhodnosti týchto zložiek programovej služby. Jednou z povinností je aj povinnosť klasifikovať a označiť programy príslušným piktogramom podľa ich vekovej vhodnosti na základe „návodu“ uvedeného v danom predpise. Jednotlivé kritériá definujúce nevhodné obsahy sú koncipované pomerne široko, pričom podľa ďalších ustanovení vyhlášky č. 589/2007 Z.z. je nutné brať do úvahy aj ďalšie skutočnosti, napr. spôsob a forma spracovania alebo zobrazenia nevhodných obsahov, ich intenzita, frekvencia, či kontext výskytu v diele, atď.

V tejto súvislosti odporkyňa uviedla, že v zmysle povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. považovala za nevyhnutné posúdiť program *Návod na vraždu*

z hľadiska správneho uplatňovania jednotného systému označovania ako celok, teda jednotlivé scény obsahujúce nevhodné obsahy v kontexte celého diela, jeho charakteru a obsahu. Určenie konkrétnej časti programu, ktorá je v rozpore s príslušnými ustanoveniami vyhlášky č. 589/2007 Z.z. priamo vo výroku rozhodnutia tak, ako žiada navrhovateľka, by bolo podľa názoru odporkyne neúplné a nepresné a práve takého vytrhnutie obsahu nevhodného, resp. naplňajúceho kritériá podľa jednotlivých kategórií nevhodnosti tak, ako sú definované v príslušných ustanoveniach vyhlášky č. 589/2007 Z.z. z kontextu, v ktorom bol odvysielaný, by bolo v rozpore s účelom vyhlášky č. 589/2007 Z.z. a spôsobovalo by to neúplnosť a nepresnosť výroku. Podľa odporkyne program *Návod na vraždu* ako celok, nie jeho jednotlivé časti samostatne, svojím obsahom a spôsobom spracovania naplnil kritériá špecifikované vo vyhláške č. 589/2007 Z.z. ako obsahy nevhodné pre maloletých do 15 rokov. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že výrok napadnutého rozhodnutia presne, úplne a dostatočne určito špecifikuje správny delikt, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným, nakoľko navrhovateľka odvysielala dňa 23.07.2010 o cca 08:50 hod. iba jeden program s názvom *Návod na vraždu*, ktorý označila ako nevhodný pre maloletých do 12 rokov. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na str. 7 až 12 podrobne rozvádza, ktoré konkrétne scény svojím obsahom, spôsobom a formou spracovania, s prihliadnutím na kontext, v akom boli odvysielané naplňajú kritériá odôvodňujúce označenie predmetného programu ako nevhodného pre vekovú kategóriu maloletých do 15 rokov. Na podporu vyššie uvedeného v tejto súvislosti odporkyňa poukázala na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka (ďalej len sp. zn.) 5SŽ/17/2010 zo dňa 10.03.2011, sp. zn. 8SŽ/8/2010 zo dňa 20.10.2010, sp. zn. 2SŽ/8/2010, sp. zn. 5SŽ/8/2010, sp. zn. 4SŽ/10/2010 a sp. zn. 5SŽ/17/2010.

Odporkyňa uviedla, že v priebehu predmetného správneho konania došlo k spresneniu skutkového stavu, ktorý bol uvedený v prepise/popise skutkového stavu z dôvodu, že Rada pri opätovnom a podrobnom preskúmaní predmetného programu zistila malé, z hľadiska možného porušenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. zanedbateľné nezrovnalosti. Uvedené skutočnosti odporkyňa navrhovateľke riadne oznámila a poskytla jej ďalšiu 10 dňovú lehotu na vyjadrenie k predmetu správneho konania, ako aj k podkladom pre rozhodnutie. V prípade, že sa v správnom konaní posudzuje, či predmetný program obsahoval scény odôvodňujúce jeho označenie ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov, či nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov, pričom správny orgán uvedie v oznámení o začatí správneho konania tieto scény aj s komentárom, z akého dôvodu by tieto scény mohli naplňovať kritériá nevhodnosti podľa príslušných ustanovení vyhlášky č. 589/2007 Z.z., je podľa odporkyne zrejmé, že účastník konania má všetky potrebné informácie, aby sa vyjadril k predmetu správneho konania.

Odporkyňa sa ako kolektívny orgán vždy oboznamuje so skutkovým stavom v zmysle zásady spoľahlivého zistenia skutočného stavu veci. Predmetom správneho konania bolo v tomto prípade rozhodnutie, či scény popísané v oznámení o začatí správneho konania mohli v kontexte, v akom boli odvysielané naplniť kritériá nevhodnosti v podobe zobrazenia násillia, najmä zobrazenia násillnej smrti človeka, obzvlášť bez pocitov ľútosti alebo zobrazenia

fyzickej agresivity a s ňou súvisiacich násilných aktov končiacich sa smrťou a detailov následkov násilných činov. Je zrejmé, že za účelom spoľahlivého posúdenia scén s vyššie uvedeným obsahom je nutné vzhliadnuť tieto scény v kontexte celého programu, a teda je zrejmé, že k argumentom, ktoré odporkyňa vyjadrila v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dospela po vzhliadnutí záznamu vysielania predmetného programu. Uvedené vyplýva aj z napadnutého rozhodnutia, kde je explicitne uvedené, že sa odporkyňa oboznámila so skutkovým stavom v predmetnom správnom konaní a rozhodla na svojom zasadnutí dňa 21.12.2010. Vyššie uvedené potvrdzuje aj skutočnosť, že ani sama navrhovateľka nenamietala rozpor medzi skutkovým stavom popísaným v napadnutom rozhodnutí a predmetným záznamom vysielania.

V napadnutom rozhodnutí odporkyňa skonštatovala, že najzásadnejšou skutočnosťou, ktorá odôvodňovala v zmysle JSO označenie predmetného programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov bol fakt, že program obsahoval scénu, v ktorej došlo k zavraždeniu troch osôb nájomným vrahom, pričom jednou z nich bolo dieťa ležiace v postieľke, napojené na prístroje, ktoré mu zabezpečovali plnenie životných funkcií a ktoré ho udržiavali pri živote. Podľa názoru odporkyne uvedená scéna v kontexte celého diela, jeho obsahu, spôsobu a formy spracovania, naplnila kritériá uvedené v § 1 ods. 2 písm. a) vyhlášky č. 589/2007 Z.z.. Uvedené scény a ich možný sporný obsah odporkyňa špecifikovala v oznámení o začatí správneho konania, pričom tiež uviedla, že tieto scény by bolo možné klasifikovať aj ako napíňajúce kritériá podľa § 1 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 589/2007 Z.z., čo by odôvodňovalo označenie predmetného programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých do 18 rokov. V priebehu správneho konania však odporkyňa dospela k záveru, že frekvencia nevhodných obsahov nebola v danom prípade natoľko vysoká, aby odôvodňovala označenie predmetného programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých do 18 rokov. Navyše veková kategória maloletých od 15 rokov, je podľa názoru odporkyne spôsobilá vnímať morálne posolstvo a podstatu predmetného programu, ktorým je skutočnosť, že aj právo na slobodu prejavu chránené Prvým dodatkom Ústavy Spojených štátov amerických by malo mať svoje hranice, ktoré by v záujme ochrany práva na život nemali byť prekročené.

K otázke výšky uloženej pokuty odporkyňa uviedla, že sa pri jej určení riadila kritériami, ktoré v rozhodnutí aj uviedla. Podľa názoru odporkyne je zrejmé, že pomerne široký výpočet skutočností uvedených v ustanovení § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. je všeobecným výpočtom, ktorý platí pre bližšie neurčený okruh prípadov porušení ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. Účelom tohto ustanovenia je nepochybne zabezpečiť, aby sa správny orgán, teda odporkyňa vysporiadala s jednotlivými skutočnosťami a ich aplikovaním na konkrétny prípad. Podľa názoru odporkyne je však logické, že správny orgán sa môže vysporiadať iba s existujúcimi skutočnosťami a teda skutočnosťami, ktoré reálne môžu mať vplyv na určenie výšky pokuty. V danom prípade, napr. sankcia uložená samoregulačným orgánom nemohla mať žiadny vplyv na určenie výšky pokuty, nakoľko samoregulačný orgán pôsobiaci pre túto oblasť neexistuje. Podľa názoru odporkyne však takáto situácia neznamená, že odporkyňa nemôže v danom prípade pokutu udeliť, resp., že výška pokuty je nedostatočne odôvodnená.

Odporkyňa v závere napadnutého rozhodnutia neuviedla spôsob porušenia povinnosti, nakoľko spôsob porušenia je predmetom výroku ako aj samotného odôvodnenia. Vzhľadom na špecifický charakter daného prípadu (k porušeniu došlo už samotným faktom, že program *Návod na vraždu* bol označený v zmysle JSO ako program nevhodný pre maloletých do 12 rokov) nebolo možné poukázať na špecifická spôsobu porušenia povinnosti, ktoré by mohli mať vplyv na určenie výšky pokuty.

Zo skutkového stavu, ako aj z informácií, ktorými disponovala odporkyňa jednoznačne a preukázateľne nevyplýva, že pri naplnení skutkovej podstaty tohto správneho deliktu došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia, a teda uvedená skutočnosť v konečnom dôsledku nemala vplyv na určenie výšky pokuty. Odporkyňa vzala do úvahy najmä fakt, že k samotnému porušeniu povinnosti došlo, ako aj fakt, že išlo o opakované porušenie tejto povinnosti, jeho závažnosť, následky, mieru zavinenia a rozsah a dosah vysielania navrhovateľky.

Odporkyňa vzala do úvahy aj fakt, že navrhovateľka je multiregionálnym vysielateľom. Táto skutočnosť vyjadruje percentuálne pokrytie navrhovateľkinho vysielania a teda vyjadruje koľko potenciálnych recipientov je spôsobilých vnímať prípadné porušenie povinností ustanovených v zákone č. 308/2000 Z.z. Z uvedeného dôvodu odporkyňa odmieta argumenty navrhovateľky, týkajúce sa výšky uloženej pokuty.

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa logicky uviedla iba tie skutočnosti, ktoré mali a mohli mať vplyv na určenie výšky pokuty. Odporkyňa je presvedčená, že takýto postup je v úplnej zhode s úmyslom zákonodarcu a neuvedenie skutočností, ktoré nemali a nemohli mať vplyv na určenie výšky pokuty preto nemôže byť dôvodom na zrušenie rozhodnutia. K uvedenému odporkyňa poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽ/8/2010.

Odporkyňa odmieta tvrdenia navrhovateľky, že z prepisu, ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, že v predmetnom programe došlo k zobrazeniu nevhodných obsahov. Tak z prepisu/popisu skutkového stavu, ako aj zo záznamu vysielania programu *Návod na vraždu*, ktoré sú oba podkladmi pre napadnuté rozhodnutie vyplýva, že v predmetnom programe došlo aj k zobrazeniu nevhodných obsahov. Uvedené je konštatované na viacerých miestach v napadnutom rozhodnutí, pričom v jeho odôvodnení je aj podrobne popísaná scéna, ktorá svojim obsahom naplnila kritériá nevhodnosti pre maloletých do 15 rokov v zmysle § 1 ods. 2 písm. a) vyhlášky č. 589/2007 Z.z. V rámci správnej úvahy dospela odporkyňa k záveru, že scény so sporným obsahom, ktoré boli uvedené aj v oznámení o začatí správneho konania, spadajú pod obsahy naplňajúce kritérium nevhodnosti podľa § 1 ods. 2 písm. a) vyhlášky č. 589/2007 Z.z. Odporkyňa sa nezaoberala kritériom odôvodňujúcim možné označenie predmetného programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých do 18 rokov. Scéna, v ktorej došlo k zavraždeniu troch osôb nájomným vrahom je popísaná aj v prepise/popise skutkového stavu a skutočnosť,

že v danom prípade išlo priamo o zobrazenie nevhodných obsahov jednoznačne vyplýva zo záznamu vysielať predmetného programu. V danom prípade došlo k zobrazeniu nevhodných obsahov, ktoré boli prezentované v hovorenej zložke takmer po celý čas trvania predmetného programu, aj keď na menšej časovej ploche, avšak intenzita tohto zobrazenia s prihliadnutím na celkový obsah predmetného diela, spôsob jeho spracovania a kontext, v akom boli tieto nevhodné obsahy prezentované bola natoľko vysoká, že berúc do úvahy ustanovenie § 1 ods. 5 vyhlášky č. 589/2007 Z.z. odporkyňa skonštatovala, že označenie programu *Návod na vraždu* ako program nevhodný pre maloletých do 12 rokov bol v rozpore s uvedenou vyhláškou.

Na záver odporkyňa uviedla, že súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že podstatou programu *Návod na vraždu* bol spor ohľadne výkladu práva na slobodu prejavu chráneného Ústavou Spojených štátov amerických a následné odsúdenie vydavateľa knihy *Nájomný vrah*, podľa ktorej bola spáchaná trojnásobná vražda. Ako problematickú z hľadiska označenia predmetného programu ako nevhodného pre maloletých do 12 rokov odporkyňa vyhodnotila skutočnosť, že v priebehu celého deja bol divák konfrontovaný s podstatou predmetnej knihy, ktorou je podrobný návod zhrnutý do konkrétnych rád, ako postupovať pri príprave a páchaní vraždy, či ako má páchatel' postupovať, aby po sebe nezanechal stopy. Prezentovanie uvedených krokov formou čítania z knihy a názorne zobrazených ako súčasť deja mohol poskytnúť maloletemu divákovi, ktorý nemusel pochopiť celý kontext výskytu uvedených scén návod, ako postupovať pri páchaní, či už vraždy, alebo aj menej závažných trestných činov. Spôsob prezentovania problematiky slobody prejavu v predmetnom programe nebol podľa názoru odporkyne vhodný a primeraný pre maloletých divákov do 15 rokov.

Z uvedených dôvodov odporkyňa navrhla napadnuté rozhodnutie č. RP/56/2010 zo dňa 21.12.2010 potvrdiť.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 O.s.p. a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 03.05.2011 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po ústnom vyjadrení zástupkyne odporkyne, ako aj po oboznámení sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 270-PLO/O-4470/2010, obrazovo-zvukovým záznamom a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 270-PLO/O-4470/2010 zo dňa 14.09.2010, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 30.09.2010. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetného programu a opätovná výzva na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní č. 270-PLO/O-4470/2010

zo dňa 03.11.2010, ktorá bola doručená advokátovi navrhovateľky dňa 09.11.2010. V pripojenom administratívnom spise sa ďalej nachádza Spresnenie skutkového stavu zo dňa 29.11.2010, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 03.12.2010, stanovisko navrhovateľky k začatiu správneho zo dňa 17.12.2010, ktoré bolo Rade doručené dňa 20.12.2010 a napadnuté rozhodnutie Rady.

Na podklade uvedeného, v rámci prípravy pojednávania po tom, ako sa senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) oboznámil s obsahom pripojeného obrazovo-zvukového záznamu programu *Návod na vraždu*, bolo súdom zistené, že navrhovateľka dňa 23.07.2010 so začiatkom o cca. 08:50 hod., (presne o 8:40:53 hod.), odvysielala v rámci televíznej programovej služby J. program s názvom *Návod na vraždu*, ktorého dej sa odvíja od čítania úryvkov z knihy *Nájomný vrah*. Ide o knihu, v ktorej je popísaný návod, ako úspešne postupovať pri páchaní vraždy. Obsah tejto knihy sa stane predmetom sporu, nakoľko podľa jednotlivých krokov popísaných v knihe *Nájomný vrah* bola spáchaná skutočná vražda troch ľudí. V závere programu vydavateľstvo, ktoré predmetnú knihu vydalo, vyplatí rodinám obetí značné finančné odškodnenie bez toho, aby o tom musela rozhodnúť porota a zároveň stiahne z predaja všetky výtlačky knihy *Nájomný vrah*.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 23.07.2010 o cca. 08.50 hod. v odvysielanom programe *Návod na vraždu* nesprávne uplatnila jednotný systém označovania programov, za čo jej odporkyňa uložila pokutu podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. v spojení s § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 7.000,- €.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu.

Podrobnosti o jednotnom systéme označovania a spôsobe jeho uplatňovania upravuje vyhláška č. 589/2007 Z.z., ktorá bola vydaná podľa § 12 zákona č. 343/2007 Z.z.

o podmienkach evidencie, verejného šírenia a uchovávaní audiovizuálnych diel, multimedialných diel a zvukových záznamov umeleckých výkonov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (audiovizuálny zákon) v znení neskorších predpisov. Z ustanovenia § 1 ods. 2 písm. a/ vyhlášky vyplýva, že televízne programy, ktoré obsahujú zobrazenie fyzickej agresivity a s ňou súvisiace násilné akty končiac sa smrťou alebo vážnymi následkami, detaily následkov násilných činov, sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov.

Podľa § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66 387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19 916 €, ak

- a) porušil územný rozsah vysielania,
- b) neposkytol vysielací čas v naliehavom verejnom záujme [§ 16 ods. 3 písm. j)],
- c) nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5),
- d) porušil podmienky na vysielanie sponzorovaných programov a sponzorovanej programovej služby,
- e) vysielala programy a ostatné zložky programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťou podľa § 16 ods. 2 písm. c),
- f) porušil podmienky na umiestňovanie produktov (§ 39a).

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Senát najvyššieho súdu sa stotožnil so záverom odporkyne, že počas celého deja predmetného programu bol divák konfrontovaný s podstatou predmetnej knihy *Nájomný vrah*, ktorou je podrobný návod na vraždu, správanie sa vraha, zhrnutý do konkrétnych rád, ako postupovať pri príprave a páchaní vraždy, či ako má páchatel' postupovať, aby po sebe nezanechal stopy. Prezentovanie uvedených krokov formou čítania z knihy a názorne zobrazených ako súčasť deja, mohol poskytnúť maloletému divákovi, ktorý nemusel pochopiť celý kontext výskytu uvedených scén návod, ako postupovať pri páchaní, či už vraždy, alebo aj menej závažných trestných činov.

Najvyšší súd sa nemohol stotožniť s námietkou navrhovateľky ohľadom nedostatočného opisu skutku vo výrokovej časti rozhodnutia. I podľa názoru senátu najvyššieho súdu výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia, a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie **nebolo zameniteľné** s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritéria spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu – 23.07.2010 o cca 8:50 hod., spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie programu *Návod na vraždu* a jeho označenie ako program nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 12 rokov a je konkrétne uvedený i správny delikt – nesprávne uplatnenie JSO. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľky v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Rozhodnutie odporkyne podľa názoru najvyššieho súdu má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd tiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľka takýto nedostatok rozhodnutia namietala. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím Rady.

Napadnutým rozhodnutím bola navrhovateľke uložená pokuta 7.000,- €. Senát najvyššieho súdu neakceptoval námietku navrhovateľky týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia uloženej výšky pokuty, pretože rozhodnutie odporkyne je náležite zdôvodnené zo všetkých zákonných hľadísk ako je závažnosť veci, spôsob, trvanie a následky porušenia povinnosti s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania navrhovateľky. Všetky uvedené kritériá sú v rozhodnutí odporkyne vo vzťahu k uloženej sankcii konkretizované a skutkovo vymedzené. Odporkyňa pri stanovení výšky pokuty zdôraznila predchádzajúce porušenia zákona navrhovateľkou podľa konkrétnych prechádzajúcich rozhodnutí, pričom ustálenie výšky pokuty v rámci zákonom určeného rozpätia, či sadzby je zásadne otázkou správneho uváženia a najvyšší súd podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia), preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy a či je v súlade so zákonom.

Keďže v rozsahu navrhovateľkou vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení, najvyšší súd s poukazom na vyššie uvedené, napadnuté rozhodnutie Rady č. RP/56/2010 zo dňa 21.12.2010 podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k uvedenému zákonu. Účet súdu je v Štátnej pokladnici vedený pod č. 700 006 1219/8180.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní nemala úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 03. mája 2011

JUDr. Jana Z e m k o v á Ph.D.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková